

Praha-Žižkov, 17. 2. 2019
P. Jareš

Není víra jako víra

Jan 4, 43 – 54

Pán Bůh poslal Pána Ježíše do světa, abychom skrze něho mohli mít život věčný. K tomu je na naší straně zapotřebí, abychom v Ježíše Krista uvěřili. Tak nám o tom svědčí evangelista Jan i celý Nový zákon. Avšak není víra jako víra. Ohledně Pána Ježíše můžeme věřit různě. A než dospějeme k víře, která opravdu zachraňuje, může to být delší vývoj. Nejdřív třeba Pánu Ježíši jen tak nějak věříme, že nám s různými věcmi může pomoci. Teprve posléze dozráváme k víře, skrze niž přijímáme život věčný. Taková může být naše situace, pokud jsme třeba vyrůstali v křesťanské rodině. Dnešní příběh z evangelia nás vede k zamyšlení nad tím, jakým způsobem Kristu věříme.

Našemu příběhu předchází vyprávění o návštěvě Pána Ježíše v samařském městě Sychar (J 4, 1 – 42). Samařané byli míšenci Izraelitů a pohanských národů, které kdysi do severní části Izraele přestěhoval asyrský král. Také uctívali Hospodina. Židé se jich ale stranili. Právě u těchto lidí byl Pán Ježíš ony dva dny. Mnozí z nich v něho opravdu uvěřili. Jednak na základě svědectví ženy, se kterou Pán mluvil u studny. Jednak na základě Ježíšových slov. Nevíme, zda Ježíš udělal v Sychar vůbec nějaký zázrak. Každopádně evangelista nám sděluje, že během těch dvou dnů tam v Ježíše uvěřilo ještě mnohem více lidí – „*pro jeho slovo*“ (J 4, 41b). Uvěřili, že Ježíš je „*Spasitel světa*“ (J 4, 42).

Po těch dvou dnech tedy Ježíš odešel do Galileje, kam měl původně v úmyslu jít. V Galileji Ježíše přijali. Viděli totiž, co vykonal o svátcích v Jeruzalémě. Nepochybně šlo o Ježíšovy divy (J 2, 23). Jejich přijímání Ježíše však nebylo tou zachraňující vírou. Vypadá to, že Ježíše nějak „brali“. Neznamenalo to však, že by věřili, že je Mesiáš či Spasitel světa, jako tomu nedávno uvěřili Samařané. I dnes má mnoho lidí k Ježíši podobný přístup. Prostě ho berou jako dobrého, moudrého a zajímavého člověka. Stojí za to mu naslouchat. Ale za tuto hranici už nejdou.

Ježíš odešel do Kány, kde prve proměnil vodu ve víno (J 2, 1 – 12). Tam za ním přišel královský služebník z Kafarnaum. Patrně se jednalo o nějakého úředníka od Herodova dvora. Přicestoval z Kafarnaum, asi 14 km vzdáleného města, které se nacházelo na břehu Galilejského jezera. Měl nemocného syna, který už byl na umření. Přišel poprosit Ježíše, aby s ním šel a jeho syna uzdravil. Patrně slyšel hodně o Ježíšových zázracích. A tak přichází s nadějí / vírou, že Ježíš mu může pomoci. I dnes mohou být lidé, kteří takto věří. Modlí se k Ježíši s nadějí, že jim

pomůže vyřešit jejich problémy. Možná už i předtím vyzkoušeli všechno možné a nefungovalo to. Tak zkoušejí ještě Boha.

Ježíšova odpověď je pozoruhodná. Nemluví jen k onomu prosebníkovi, ale ke skupině. Patrně k Židům celkově. „ *Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte.* “ (J 4, 48 ČEP) Ježíš zde to „ neuvěříte “ říká s velkým důrazem. V řeckém textu to má podobu dvojitého „ ne “, což je velmi důrazný zápor. V češtině by se tento zápor dal vyjádřit slovy: „ rozhodně neuvěříte “. Nebo: „ nikdy neuvěříte “. V těch slovech je určité pokárání Židů, kteří možná až příliš dali na divy (srov. 1K 1, 22; srov. Ř 10, 17). Samařanům stačilo k uvěření svědectví jedné ženy a Ježíšovo slovo. Vyžadujete snad někdy i vy nějaké divy k tomu, abyste mohli v Ježíše opravdu uvěřit?

Tatínek nemocného syna připomněl, že čas kvapí. Je třeba vyrazit, dokud je jeho syn ještě naživu. A Ježíš mu řekl: „ *Vrať se domů, tvůj syn je živ!* “ (v. 50) A ten člověk tomu slovu uvěřil. Neuvěřil v Ježíše „ *pro jeho slovo* “, jako Samařané (v. 41). Uvěřil však slovu o tom, že jeho syn žije. A musela to být silná víra, když odešel a až druhého dne si mohl ověřit, že se tak skutečně stalo. Udělal ve víře pokrok, ale nebyla to ještě víra spasitelná. K té dospěl až poté, co mu služebníci zvěstovali, že jeho syn žije. Uvědomil si, že Ježíš svým slovem uzdravil jeho chlapce na dálku. A tak i s celou svou rodinou *uvěřil*. Uvěřil, že Ježíš je Kristus (Mesiáš, Pomazaný) a že je Syn Boží. A tak vlastně dostal od Boha více, než žádal. Život věčný. K této víře potřebujeme všichni dojít. A může to být opravdu zdoluhavý proces, než k ní dojdeme. Nejdřív možná vidíme v Kristu jen někoho, kdo nám může pomoci vyřešit naše problémy. Od tohoto přístupu však máme pokročit dál k víře v něho samého, abychom se tak mohli stát Božími dětmi.

V závěru svého evangelia Jan píše, že Ježíš učinil mnohá znamení, která v jeho knize nejsou zapsána. Měl za to, že kdyby se mělo všechno popsat, celý svět by neměl pro ty knihy místo (J 20, 30; 21, 25). Pečlivě vybral jen některá ze znamení a zapsal je do své knihy. Příběh o uzdravení královského služebníka je jedním z nich. O znameních, která Jan do svého evangelia zahrnul, napsal: „ *Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.* “ (J 20, 31 ČEP). To je víra, kterou potřebujeme mít.